

De jaren 80

Op 6 mei 1981 liep ik, een beetje stijfjes, het podium op van *The Tonight Show* met Johnny Carson.

Zes minuten later liep ik onder aanhoudend applaus weer naar het gordijn. Boven het geklap uit vroeg Johnny terug te komen 'voor een buiging'. Mijn absurde, vier jaar oude droom was uitgekomen. Ik was een comedian!

Een jaar eerder was ik van Los Angeles naar New York verhuisd, met tweeduizend dollar op mijn spaarrekening. Ik had op de bank geslapen bij mijn vriend George Wallace, op nummer 733 van West Knoll Drive, appartement 129, in West Hollywood.

En het eerste wat ik bij aankomst in New York deed, was een tweedehands Fiat 124 kopen, een stoer en stevig autootje dat precies tweeduizend dollar kostte en me qua spaargeld op nul zette.

Comedians hadden het over een optreden bij Johnny Carson zoals Dorothy het in *The Wizard of Oz* over haar terugkeer naar huis had: zonder ophouden. Het was de hoogst mogelijke lat. Je moest superieur materiaal hebben. Nieuw, origineel, en vooral ook: zonder één aanstootgevende lettergreep.

En je kreeg maar zes minuten om te bewijzen hoe goed je was.

Als je daar staat, helemaal in je eentje, en bij een nationale zender de lach oogst van een live studiopubliek, is dat alsof je van de grootste golf ooit surft. Eenmaal achter het gordijn wil je ineenzakken als een 100 metersprinter aan de finish.

De onuitgesproken boodschap van je optreden was: 'Dit is het beste wat ik te bieden heb.'

Jij wist dat.

Je vrienden wisten het.

Je familie wist het.

En nu weet de rest van de wereld het ook.

Dat optreden was in feite het startschot van mijn comedyleven in de jaren 80. Ik wist al wel dat één goed tv-optreden niet zou volstaan. Maar ik had allang besloten dat comedy de hoofdmoot van mijn leven ging vormen.

Ik maakte natuurlijk ook wel andere dingen mee, maar die leken altijd pover en onbeduidend vergeleken met mijn leven als comedian. Het zou nog vele, vele jaren duren eer ik het idee kreeg dat er misschien andere belangrijke dingen in het leven waren naast stand-uppen en de lach oogsten.

Misschien, hè.

Ik ben daar nog steeds niet helemaal uit. Maar ik zal het laten weten als het zover is.

Pilotengebabbel

Ik heb onderhand wel alle pilotengebabbel gehoord dat ik in mijn leven horen wil.

Ze willen ons altijd vertellen hoe fijn ze het vinden dat ze ons aan boord hebben.

Hij vliegt elke dag heen en weer in dat ding.

Wat kan het je dan nog schelen wie je aan boord hebt?

‘Ik weet niet wie we allemaal in de cabine hebben, maar het zijn fantastische mensen.’

En ze willen altijd dat we ons ontspannen.

‘Ga lekker zitten en geniet van uw vlucht.’

Ja, oké, we zitten, en best lekker ook.

Maar dat laatste gaan we niet overdrijven, want we willen wél naar onze bestemming.

Zou het niet geweldig zijn om vanaf je plaats een intercomverbinding met de cockpit te hebben?

‘Hé, Chuck. Ik ben het, Jerry. Stoel 23C.

Ik wou even zeggen dat we allemaal lekker zitten, dus wat ons betreft geef je gas en gaan we.’

En daarna wil hij per se vertellen wat hij van plan is.

‘Ik stijg op tot 20.000 voet

en dan sla ik bij Pittsburg linksaf,

en vervolgens rechtsaf bij Chicago,

waarna ik daal tot pakweg 15.000 voet.’

(microfoongekraak) 'Ja, hé, Chuck. Jerry weer even.
Wat ons betreft doe je gewoon wat je moet doen,
als we maar uitkomen op de plek die op ons ticket staat.
Dat is eigenlijk het enige wat ons bezighoudt.'
Val ik hem soms lastig met wat ik doe?
Klop ik op de deur van de cockpit?
'Zeg, ik begin aan mijn pinda's, hoor.
En niet als enige, kan ik je vertellen.
Dus dat jij maar even weet wat ik doe.
Ik neem ze niet allemaal, hè.
Gewoon een paar. Beetje spaarzaam zijn.
Want het is nou niet bepaald een reuzenzak.'

Vliegtuigsleuteltjes

De laatste keer dat ik vloog dacht ik:
'Hebben vliegtuigen eigenlijk contactsleutels?
Is er een sleuteltje nodig om zo'n toestel te starten?'
Misschien duurt het daarom soms zo lang tot ze opstijgen.
Dat jij daar met je gordel om zit te wachten,
en dat de piloot in de cockpit bij zichzelf zegt:
'O, godver, nee toch... weer vergeten!'
En dan maken ze er iets technisch van, want ze willen natuurlijk
niet omroepen:
'Tja, beste reizigers... ik schaam me dood... maar ik heb de
sleuteltjes

thuis laten liggen.

In de grote blauwe asbak bij de voordeur.

Heel vervelend, maar ik ren snel naar huis om ze te halen.'

In plaats daarvan zie je allerlei technici om je vliegtuig heen scharrelen.

'Voor een reparatie,' denk je.

Maar in werkelijkheid zoeken ze het magnetische reservesleuteltje

onder de vleugel.

Stewardessenshow

En dan komen de stewardessen op
voor hun showtje met die veiligheidsinstructies.

Een van hen léést ze voor,
de andere dóét ze voor.

(zingend)

'Hé, we hebben gordels... en zuurstofmaskers.

(draait kwartslag en marcheert op de plaats)

En heel veel ander leuks...'

Ze laten je zien hoe je die gordel vastmaakt,

voor het geval dat je sinds 1965 niet meer in een auto hebt
gezeten.

'Kijk, dit klepje gaat omhoog!'

'Ah, ik dacht dat je dat moest afbreken.

Dat al dat metaal eraf moest.

En dat je die gordel dan tussen je tanden moest klemmen.'

En daarna wijzen ze waar de nooduitgangen zijn.

Maar nooit echt duidelijk.

(maakt wuivend gebaar)

Waar zijn ze nou precies, die uitgangen?

Stel, het vliegtuig hangt opzij in de lucht.

Je haar staat in brand.

En je moet op zoek naar...

(herhaalt wuivend gebaar)

Gaat dat goed komen?

Je ziet haar intussen denken:

'Ik ga er als eerste uit, reken maar.

Jij, en jij, en jij, jullie gaan er allemaal aan.

Maar ik ontkom.'

En dan doen ze ook altijd nog dat gordijntje van businessclass dicht.

Met zo'n schuinse blik naar economyclass:

'Kijk, als jullie nou wat harder hadden gewerkt,

had ik dit niet hoeven doen.'

(trekt denkbeeldig gordijn dicht)

Vliegveldmensen in wagentjes

Wat bij ons in Amerika het dichtst in de buurt komt van adel,
zijn volgens mij de mensen die op een vliegveld worden
rondgereden

in van die elektrische wagentjes.

Uit het niets duiken ze op.

‘Toettoet. Wagentjesmensen hier, pas op, wagentjesmensen!’

En we springen allemaal opzij, als nederig gepeupel.

‘Oei, wagentjesmensen. We stonden toch niet in de weg, hopelijk?’

Zwaai maar naar de wagentjesmensen, Timmy.

Dat zijn de beste mensen van de wereld.’

Als je te dik, traag of verward bent om op tijd bij je gate te komen,

is vliegen misschien niet zo’n goed idee.

Vliegtuigtoilet

Als ik vlieg, ga ik altijd even naar het toilet.

Ook als ik niet hoef.

Dat kamertje doet me gewoon wat.

Je eigen appartementje in dat vliegtuig.

Je stapt naar binnen, sluit de deur en twee tellen later gaat het licht aan.

Als een kleine surpriseparty.

Ik hou van die kleine vertrekjes.

Klein wasbakje, klein zeepje, klein spiegeltje.

En een klein gleufje voor gebruikte kleine scheermesjes.

Wie zou zich scheren aan boord van een vliegtuig?

En dan zo vaak dat-ie een scheermesje opgebruikt.

Vliegt de Weerwolf soms mee?

Wie zou zich anders zo vaak moeten scheren?

‘Argh... klik, klik (vervangt mesje)... argh!’

Ook geweldig: dat bordje met

‘Denk aan uw medepassagiers en veeg de waskom schoon met uw papieren handdoekje.’

Alsof je een passagiersbrevet kunt verdienen.

Sorry dat ik mijn wc-borstel niet heb meegenomen.

Maar hoe zit het met dat denken aan je medepassagiers?

Bestaat er soms een Broederschap van Luchtreizigers?

En wanneer is die dan opgericht?

‘Bent u uw bagage kwijt?’

Hier, neem de mijne.

We zijn allemaal passagiers onder elkaar.

Was het toilet trouwens schoon genoeg voor u?

Ik kon de bleek niet vinden, anders had ik die pot blinkend achtergelaten.’

Broodje vliegveldtonijn

Hebben die zaken op vliegvelden enig idee

wat de prijzen zijn in de rest van de wereld?

Of denken ze dat ze daar hun eigen landje hebben,

en alles kunnen vragen wat ze willen?

‘Broodje tonijn? Dat is dan 28 dollar.’